

Nr 107.

Godkänd av första kammaren den 23 mars 1926.

Godkänd av andra kammaren den 23 mars 1926.

Riksdagens skrivelse till Konungen i anledning av riksdagens år 1925 församlade revisorers berättelse angående verkställd granskning av statsverkets jämte därtill hörande fonders tillstånd, styrelse och förvaltning för tiden 1 juli 1924—30 juni 1925.

(Statsutskottets utlåtande nr 60.)

Till Konungen.

Efter prövning av vad riksdagens nästlidet år församlade revisorer rörande verkställd granskning av statsverkets jämte därtill hörande fonders tillstånd, styrelse och förvaltning för tiden 1 juli 1924—30 juni 1925 uti avgiven berättelse anmält samt vederbörande verk och myndigheter uti däröver avgivna förklaringar hos Eders Kungl. Maj:t andragit, får riksdagen i nedan nämnda ärenden anföra följande.

1:o)

Haga lustslott och park.

Under kungl. hov- och slottsstaterna, § 3, hava revisorerna redogjort för de inkomstmedel, som under budgetåret 1924—1925 stått till förfogande för Haga lustslott och park, ävensom rörande utgifter bestridda av sagda medel.

I anslutning härtill hava revisorerna anfört följande:

»Revisorerna vilja till en början erinra om att föredragande departementschefen enligt det vid propositionen nr 178 till 1916 års riksdag fogade statsrådsprotokollet meddelat, att riksmarskalksämberet hos Stockholms stads myndigheter gjort framställning om beredande av något bidrag från stadens sida till parkens underhåll från och med år 1917, samt för egen del uttalat, att för framtiden syntes, med hänsyn till den användning området i allt större utsträckning erhållit såsom folkpark, Stockholms stad skäligen böra deltaga med årligt bidrag till dess underhåll. Enligt vad som framgår av samma riksdags skrivelse nr 215 delade riksdagen den uppfattning departementschefen sålunda uttalat.

I anledning av ovanberörda hänvändelse till Stockholms stad beslöt staden lämna ett bidrag till Hagaparkens underhåll och vård av 3,000 kronor, vilket belopp sedan dess årligen utgått.

Då kronans årliga kostnader för Hagaparken numera betydligt överstiga 30,000 kronor, synes det av Stockholms stad lämnade bidraget, 3,000 kronor, icke stå i rimlig proportion till de fördelar staden och dess invånare hava därigenom att parken är upplåten för allmänheten. Det torde jämväl böra uppmärksammas att, då förenämnda bidrag år 1916 lämnades, kostnaderna för Hagaparkens vård och underhåll samt avlöningen till där anställda vakter uppgingo till omkring 13,000 kronor årligen, men att de numera stigit till dubbla beloppet.

Det synes revisorerna vara nödvändigt, att från kronans sida det kravet ställes på staden, att densamma bör i allt väsentligt övertaga kronans kostnader för bevakning och underhåll av Hagaparken.

Vid besöket lade revisorerna märke till att åtskilliga av de under slotts-förvaltningens vård stående byggnaderna i Hagaparken måste undergå genomgripande reparationer för att icke förfalla. Medel härtill torde, såsom revisorerna i annat sammanhang framhållit, kunna förväntas bliva disponibla från Djurgårdskassan.»

Förklaring har avgivits av riksmarskalksämberet, varvid jämväl överlämnats ett från stathållarämbetet på Ulriksdals och Haga slott infordrat yttrande. Riksmarskalksämberet har för sin del instämt i revisorernas uttalande, att Stockholms stad borde i väsentligt högre grad än för närvarande deltaga i kostnaderna för underhållet och framför allt bevakningen av den såsom friluftspark för huvudstadens invånare i allt större användning tagna Hagaparken. Därigenom kunde av slottskassans medel något större belopp än för närvarande användas till slottets underhåll, vilket under en följd av år på grund av bristande medel måst till vissa delar eftersättas.

Riksdagen vill erinra om att 1925 års riksdag, enligt vad som framgår av dess skrivelse nr 108, i anslutning till vissa av 1924 års statsrevisorer framhållna synpunkter, vilka sedermera upptagits i särskilda inom riksdagen väckta motioner, ansett det önskvärt, att underhandlingar inleddes med Stockholms stad, i syfte att ernå stadens medverkan till bestridande av underhållet av kungl. Djurgården i Stockholm. Då staten under en lång följd av år fått ensam bestrida de med ifrågavarande underhåll förenade kostnaderna, vilka i allt väsentligt kommit Stockholms stads invånare till del, därigenom att de ägt till promenadplats utnyttja Djurgårdsområdet, borde denna fråga icke få sammankopplas med vissa andra av riksdagen i dess skrivelse nr 107 berörda frågor av ekonomisk art, vilka riksdagen ansett böra göras till föremål för närmare utredning. Riksdagen anhöll i anledning härav, att Eders Kungl. Maj:t måtte vidtaga åtgärder för åvägbringande av överenskommelse mellan staten och Stockholms stad för erhållande från stadens sida av ökat bidrag till vägar och parker å Djurgården i Stockholm.

Den mening, som riksdagen sålunda uttalat beträffande ordnandet av det framtida underhållet av Djurgårdsområdet, synes i lika hög grad kunna

göras gällande beträffande underhållet av Hagaparken. Riksdagen har därför ansett sig böra påyrka, att Stockholms stad, vars innevånare draga nytta av Hagaparken, i väsentligt högre grad än hittills åtager sig att bestrida de med parkens underhåll och vård förenade kostnaderna. Detta synes riksdagen lämpligast kunna ske i den formen, att Stockholms stad lämnar årligt bidrag till Hagaparkens underhåll med belopp, varom överenskommelse snarast möjligt synes böra träffas mellan staten och stadens myndigheter. På grund av vad riksdagen sålunda anført, får riksdagen anhålla, att Eders Kungl. Maj:t måtte vidtaga åtgärder för åvägabringande av överenskommelse mellan staten och Stockholms stad för erhållande från stadens sida av väsentligt ökat bidrag till vård och underhåll av parken vid Haga lustslott.

2:o)

Djurgårdskassan.

Under kungl. hov- och slottsstaterna, § 4, hava revisorerna meddelat en kortfattad översikt över av riksdagen i fråga om Djurgårdskassan gjorda uttalanden och vidtagna dispositioner samt lämnat en redogörelse för kassans förvaltning under år 1924.

I anslutning härtill hava revisorerna anført, bland annat, att såväl med hänsyn till vissa av revisorerna förut framhållna omständigheter som med tanke på att hyresinkomsterna borde kunna avsevärt ökas och förvaltningskostnaderna nedbringas, man kunde hava grundad anledning beräkna en väsentlig höjning i de överskottsmedel, som under de närmaste åren skulle kunna disponeras från Djurgårdskassan. En sådan ökning vore ock av behovet påkallad, bland annat därför att, enligt vad revisorerna inhämtat, vid åtskilliga av de kungl. lustslotten behov förelåge av i vissa fall ganska omfattande reparationsarbeten, som kräva avsevärda belopp.

Det syntes revisorerna önskvärt, att möjlighet beredd riksdagen att varje år på ett mera ingående och allsidigt sätt pröva användningen av Djurgårdskassans medel och därå uppkommande överskott. Det borde därvid kunna ifrågasättas, huruvida icke det lämpligaste tillvägagångssättet skulle vara att i stället för de särskilda riksstatsanslag, som nu anvisades till olika kungl. lustslott, uppfördes ett gemensamt anslag av reservationsanslags natur för underhåll och reparation av nämnda slott, varvid särskilda stater för de olika slotten med därtill hörande kungsgårdar borde fastställas. Å detta anslag syntes dessutom böra till riksmarskalksämhetets disposition ställas lämpligt årligt belopp för sådana reparationer eller ombyggnader, som icke vore att hänföra till ordinarie underhåll. Genom nu angivna förfarande vunnes den fördelen, att de årliga överskotten i Djurgårdskassan kunde tagas i beräkning vid fastställande av det för ifrågavarande ändamål behöfliga riksstatsanslaget. De medel, som av riksdagen behöfde anvisas

för samtliga nu nämnda ändamål, skulle vid sådant förhållande kunna minskas med de årliga överskotten i Djurgårdskassan. I samband med beviljande av nämnda anslag syntes särskild stat böra fastställas för Djurgårdskassan. Denna kassas förvaltning skulle härigenom för framtiden komma att underkastas riksdagens prövning ävensom regelbunden granskning av dess revisorer. *

Förklaring har avgivits av riksmarskalksämberet, varvid jämväl överlämnats ett från djurgårdsförvaltningen infordrat yttrande. Riksmarskalksämberet har härvid, efter att hava lämnat en historisk översikt rörande Konungens dispositionsrätt över Djurgården, anfört, att ämberet icke ansåge påkallat att vidtaga någon ändring i hittills följda bestämmelser rörande Djurgårdens eller Djurgårdskassans förvaltning. Då därtill komme att ämberet städse, så snart möjlighet därtill yppade sig, till Eders Kungl. Maj:ts och riksdagens prövning hänsköte uppkomna frågor om disposition för de kungl. slottens räkning och behov av möjligen tillgängliga överskottsmedel i Djurgårdskassan, kunde ämberet för sin del icke instämma i det av statsrevisorerna uttalade önskemålet, att möjlighet må beredas riksdagen att mera ingående och allsidigt än för närvarande pröva användningen av Djurgårdskassans medel och därå uppkommande överskott.

Riksmarskalksämberet ansåge sig därför icke heller hava anledning närmare ingå på av statsrevisorerna ifrågasatt ändring rörande det nuvarande anvisandet av riksstatsanslag för lustslotten m. m. Riksmarskalksämberet vore emellertid fortfarande som hittills städse berett att, jämte tillhandahållande av erforderliga meddelanden och utredningar rörande Djurgårdens och Djurgårdskassans förvaltning, medverka till att för slottens behov och räkning toges i anspråk så stora delar av Djurgårdskassans eventuella överskottsmedel, som vore förenliga med ansvaret för handhavandet av det riksmarskalksämberet i nåder anförtrodda uppdraget med förvaltningen och vården av den till Konungens disposition ställda Djurgården.

På grund av den användning Djurgårdskassans överskottsmedel under de senaste åren erhållit, varigenom dessa medel numera i huvudsak tagas i anspråk för ändamål, som falla under riksdagens prövningsrätt, har riksdagen ansett vad revisorerna anfört vara värt allt beaktande. Riksdagen har på grund härav funnit sig böra anhålla, att Eders Kungl. Maj:t måtte verkställa utredning rörande de i revisorernas uttalande berörda spörsmålen samt för riksdagen framlägga det förslag, vartill utredningen må föranleda.

3:o)

Kommissionärsarvoden.

Under socialdepartementet, § 35, hava revisorerna redogjort för en av dem verkställd undersökning i fråga om arvoden till kommissionärer vid statsdepartement m. fl. ämbetsverk.

Revisorerna hava i samband därmed gjort följande uttalande:

»Den av revisorerna nu företagna undersökningen ger vid handen, att kommissionärsverksamheten har en betydande omfattning och att även om man endast ser till de arvoden, som debiterats i enlighet med kommissionärs-kungörelsen, avsevärda belopp inflyta i form av dylika arvoden. Påtagligt är, att från allmänhetens sida ett behov föreligger att inom olika statliga institutioner äga tillgång till befattningshavare, till vilkas åligganden hör att tillhandagå rättssökande i de avseenden, som omtalas i nämnda kungörelse. Emellertid torde det såsom regel förhålla sig så, att det arbete, kommissionären, vilken vanligen är i ämbetsverket anställd tjänsteman, har att såsom kommissionär utföra, helt eller till övervägande delen förrättas under arbetstiden å tjänsterummet. Vid sådant förhållande synes det kunna sättas i fråga, om icke en sådan omläggning av kommissionärsskapet borde äga rum, att kommissionärsfunktionerna inom vederbörande verk pålades någon eller några befattningshavare inom verket såsom en del av deras ordinarie tjänste-åligganden. Dessa befattningshavare skulle följaktligen hava att biträda allmänheten på sätt kommissionärerna för närvarande författningssenligt hava att göra, men utan att härför utöver vanliga löneförmåner uppbära någon gottgörelse av parterna. I stället borde fastställas vissa efter ärendenas beskaffenhet anpassade avgifter, vilka eventuellt i form av stämpelavgifter skulle ingå till statsverket. Detta skulle på sådant sätt kunna tillgodogöras en icke obetydlig inkomst.

Det synes revisorerna önskvärt, att vid den pågående utredningen av frågan om omarbetning av kommissionärskungörelsen nu ifrågasatta anordning jämväl kommer under närmare omprövning.»

Såsom revisorerna framhållit, uttalade 1925 års riksdag såsom sin mening, att det måste anses önskvärt, att gällande föreskrifter rörande kommissionärer hos statsmyndigheter omarbetades med hänsyn till numera inträdda förhållanden, ävensom att föreskrifterna gäves ett i så måtto utsträckt tillämpningsområde, att därunder innefattades i möjligaste mån samtliga fall, där allmänheten hänvände sig till en hos viss myndighet anställd kommissionär i avsikt att erhålla biträde med ärende, som fölle under myndighetens verksamhetsområde. Riksdagen hemställde också, att Eders Kungl. Maj:t måtte snarast möjligt föranstalta om en omarbetning i av riksdagen angiven riktning av berörda föreskrifter.

I samband med den utredning, som sålunda av riksdagen begärts, synas de av revisorerna anförda synpunkterna i fråga om anställande av och ersättning till kommissionärer böra komma under omprövning. Det synes nämligen riksdagen, som om starka skäl kunde anföras för en omläggning av kommissionärsinstitutionen på sätt revisorerna ifrågasatt.

På grund av vad sålunda anförts, får riksdagen anhålla, att Eders Kungl. Maj:t måtte i samband med den av 1925 års riksdag begärda omarbetningen av föreskrifterna i kungörelsen den 28 maj 1886 angående anställande av kommissionärer hos statsdepartement och vissa ämbetsverk m. fl. myndigheter jämväl taga under övervägande de av riksdagens revisorer i ovan berörda uttalande anförda synpunkterna.

4:o)

Ersättning åt befattningshavare för genom förbrytelse åsamkad skada.

Under finansdepartementet, § 51, hava revisorerna redogjort för ett fall, då en tulltjänsteman under tjänsteutövning tillskyndats skada, och den gottgörelse, som i anledning härav tillerkänts honom av tullverket.

Revisorerna hava till denna redogörelse anknutit följande uttalande:

»Revisorerna hava genom den redogörelse, de här ovan lämnat för ifrågasvarande ärende, velat fästa uppmärksamheten på att de nu i ämnet gällande författningsbestämmelserna icke synas lämna tulltjänstemännen det rättskydd, som enligt revisorernas mening borde tillkomma dem med hänsyn till den många gånger farliga bevakningstjänst, de ha att utföra. Visserligen har nu ifrågasvarande tulltjänsteman av billighetsskäl tillerkänts en viss ersättning ur anslaget till hemliga utgifter, men då skada, som här är fråga, icke torde kunna hänföras till olycksfall i tjänsten, läser tulltjänsteman likväl icke vara berättigad att av tullverket erhålla ersättning för dylik skada. Revisorerna vilja särskilt framhålla den betydelse i kampen mot smugglingen det enligt revisorernas mening måste hava, att de med bevakningen sysselsatta känna sig tryggade mot den skada i ekonomiskt och andra hänseenden, som genom överfall i tjänsteutövning kan drabba dem. Revisorerna ifrågasätta därför sådan ändring av nu gällande författningsbestämmelser, att tullverket i första hand blir ersättningsskyldigt till vederbörande tjänsteman för skada, som ovan sagts.»

Förklaring har avgivits av generaltullstyrelsen, som ej haft något att erinra mot revisorernas förslag men framhållit, att motsvarande önskemål torde göra sig gällande även å andra förvaltningsområden.

I likhet med revisorerna finner riksdagen av omständigheterna påkallat, att sådan ändring vidtages i vederbörande avlöningsbestämmelser, att därav otvetydigt framgår, att sjukdom på grund av skada, som genom förbrytelse tillskyndas befattningshavare vid tullverket under tjänsteutövning, skall anses som olycksfall i tjänsten. Visserligen måste en dylik föreskrift äga särskild betydelse för tjänstemän vid tullverket, men då liknande fall torde kunna inträffa även inom andra grenar av förvaltningen, anser riksdagen, att en blivande bestämmelse i ämnet bör omfatta samtliga befattningshavare i statens tjänst.

På grund av vad sålunda anförts får riksdagen anhålla, att Eders Kungl. Maj:t måtte låta verkställa sådan omarbetning av gällande bestämmelser om ersättning åt befattningshavare i statens tjänst vid olycksfall i tjänsten, att därunder må innefattas jämväl sådana fall, då dylik befattningshavare genom förbrytelse åsamkas skada under tjänsteutövning, samt för riksdagen framlägga förslag i berörda hänseende.

5:o)

Kontrollen över domkapitlens medelsförvaltning.

Under ecklesiastikdepartementet, § 59, hava revisorerna upptagit till behandling frågan om medelsförvaltningen hos domkapitlen.

Revisorerna hava anfört följande:

»Revisorerna hava uppmärksammat, att domkapitlen i sina till riksräkenskapsverket avlämnade räkenskaper icke upptagit till redovisning vissa av domkapitlen förvaltade fonder och kassor samt att dessa medel enligt uppgift endast underkastas granskning av revisorer, utsedda av domkapitlen själva eller i vissa fall av stiftens prästerskap.

För att närmare utröna arten av dylika fondmedel hava uppgifter härom införskaffats från fyra domkapitel, nämligen från domkapitlen i Uppsala, Växjö, Göteborg och Luleå. Därvid har inhämtats, att de fonder, vilka av nämnda domkapitel i redovisningshänseende behandlats på sätt ovan sagts, huvudsakligen tillkommit genom donationer, frivilliga sammanskott av prästerskapet eller genom kapitalisering av vissa försäljnings- och räntemedel.

Fondernas antal uppgå för ifrågavarande fyra domkapitel till ett sjuttio-tal med en sammanlagd kapitalbehållning å omkring 1,600,000 kronor. Avkastningen av desamma disponeras huvudsakligen för understöd till präster och prästänkor inom stiftet, för stipendier till teologie studerande samt för vissa kyrkliga och sociala ändamål. Beträffande domkapitlet i Luleå har särskilt uppmärksammat, att bland de av denna myndighet i förevarande sammanhang uppgivna fonderna upptagits medel, vilka redovisats under titeln 'Domkapitlens enskilda understödsfond' och disponeras för avlöning till domkapitlets extra befattningshavare utöver av riksdagen för ändamålet anvisade anslagsmedel.

I fråga om sättet för granskningen av fondernas förvaltning har, såvitt kunnat utrönas, endast beträffande två av dem i donationsbestämmelserna uttryckligen angivits, att desamma skola granskas av särskilda revisorer.

Enligt revisorernas mening måste det anses principiellt oriktigt, att medel till så avsevärda belopp, som här ovan angivits, av offentlig myndighet förvaltas, utan att berörda förvaltning underkastas den granskning och kontroll, som eljest utövas med avseende å allmänna verks och myndigheters medelsförvaltning och räkenskapsväsende. Givet är, att den revision, som, på sätt i de flesta av förevarande fall synes förekomma, verkställas av granskningsmän, vilka utses av den förvaltande myndigheten själv, icke kan giva tillräcklig trygghet i fråga om granskningens effektivitet och tillförlitlighet. På grund av den korta tid, som stått riksdagens revisorer till buds, har det icke varit möjligt att framlägga utredning rörande motsvarande förhållanden vid andra domkapitel än de ovan nämnda. Revisorerna hava emellertid inhämtat, att jämväl vid dessa domkapitel medel av liknande natur finnas, vilka hittills plägat undantagas från riksräkenskapsverkets granskning. Det synes revisorerna önskvärt, att åtgärder vidtagas för att samtliga här avsedda kassor och fonder må bliva, i likhet med andra av domkapitlen omhändertagna medel, underkastade vederbörlig räkenskapsgranskning.

Ovanberörda av Luleå domkapitel vidtagna åtgärd, att av fondmedel till vissa tjänstemän utbetala ersättning utöver den av Kungl. Maj:t i stat fastställda, giver enligt revisorernas mening ytterligare stöd för önskvärdheten av en mera verksam kontroll över domkapitlens förvaltning.»

Förklaringar hava avgivits av samtliga domkapitel och Stockholms stads konsistorium.

Riksdagen delar den av revisorerna uttalade uppfattningen, att det måste anses principiellt oriktigt, att medel till avsevärda belopp av offentlig myndighet förvaltas utan att berörda förvaltning underkastas den granskning och kontroll, som eljest utövas med avseende å allmänna verks och myndigheters medelsförvaltning och räkenskapsväsende. Enligt riksdagens mening måste det därför anses påkallat, att en förändring i de nuvarande förhållandena beträffande domkapitlens medelsförvaltning vidtages i avsikt att samma kontroll må erhållas över denna förvaltning som över annan förvaltning av allmän natur. Givetvis bör den kontroll, som sålunda torde böra anordnas, icke omfatta av domkapitlen förvaltade fondmedel av enskild natur eller sådana donationsmedel, rörande vilka bestämmelser lämnats om särskild revision och kontroll å förvaltningen. Den omständigheten, att vissa medel blivit för särskilda ändamål donerade, torde däremot icke utgöra något skäl för att desamma skola undandragas berörda kontroll. Riksdagen anser följaktligen, att särskilda föreskrifter böra i nu ifrågavarande hänseende utfärdas av Eders Kungl. Maj:t.

På grund av vad sålunda anförts får riksdagen anhålla, att Eders Kungl. Maj:t måtte låta verkställa utredning rörande anordnandet av kontroll över domkapitlens ovan berörda medelsförvaltning samt utfärda de föreskrifter i berörda hänseende, som må kunna anses erforderliga.

6:o)

Tillämpningen av viss avlöningsbestämmelse.

Under statens affärsverksamhet, statens vattenfallsverk, § 119, hava revisorerna meddelat, att de uppmärksammat, att till en förste expeditionsvakt inom vattenfallsstyrelsen utöver lönen utgått ersättning med 125 kronor i månaden för övertvakande av städningsarbete i vissa av vattenfallsstyrelsens lokaler ävensom för utförande av passningstjänst.

Revisorerna hava i anledning härav anført, att de utan att ingå på ett bedömande av sättet för beräkning av den extra ersättning eller överhuvudtaget behörigheten av den gjorda utbetalningen, som sålunda ansetts böra tillkomma nämnda tjänsteman, ehuru jämväl härutinnan anledning till erinringar syntes föreligga, ansett sig böra ifrågasätta, huruvida icke tjänstgöringen för vaktpersonalen borde så kunna ordnas, att fullgörandet av de åligganden, varom här vore fråga, kunde ingå i de ordinarie göromålen för

någon av de 13 förste expeditionsvakter, expeditionsvakter och kontorsvakter, som funnes anställda i vattenfallsstyrelsen.

Förklaring har avgivits av vattenfallsstyrelsen, som därvid, bland annat, framhållit, att ersättningen för göromålen, vilken för övrigt redan från och med den 1 juli 1925 nedsatts till 90 kronor för månad, fastställts med hänsyn till den tid utöver fastställd arbetstid, som uppskattningsvis beräknats åtgå för desamma, samt till den övertidsersättning, som befattningshavaren i fråga skulle äga att uppbära, därest hans extra arbete rubricerades såsom övertidsarbete, vilket det ju faktiskt vore. Beslutet om ersättningen grundade sig emellertid på bestämmelserna i 40 § av gällande avlöningsreglemente för kommunikationsverken, jämförd med kommunikationsverkens lönekommittés motivering till denna paragraf.

Att en omläggning av tjänstgöringstiden för någon av styrelsens vaktpersonal, så att hans arbete komme att utföras huvudsakligen på morgnar och eftermiddagar, skulle vara ur ekonomisk synpunkt fördelaktig, kunde styrelsen ej finna. Då denna personal vore fullt sysselsatt under den ordinarie arbetstiden, skulle en sådan åtgärd endast medföra, att en ökning av den konstanta personalstyrkan måste göras för utförande av den befattningshavares göromål, som avdelades till övervakande av städningen och skötande av passningstjänsten.

Riksdagen kan för sin del icke finna, att den ersättning, vilken av revisorerna här ovan berörts, kan anses hava utbetalts i överensstämmelse med 40 § av det för kommunikationsverken gällande avlöningsreglementet, och vill riksdagen, gentemot vad vattenfallsstyrelsen i sin förklaring anfört, framhålla, att det i förevarande fall icke är fråga om utförandet av städningsarbete utan om tillsyn inom ämbetsverkets lokaler.

Emellertid framgår av vattenfallsstyrelsens förklaring, att 40 § i kommunikationsverkens avlöningsreglemente tillämpas i viss mån olika emot vad som är fallet med den likalydande 31 § i det för allmänna civilförvaltningen gällande avlöningsreglementet. Detta måste givetvis medföra en betänkelig osäkerhet vid handhavandet av författningsbestämmelserna. På grund härav har riksdagen ansett det vara önskvärt, att tillämpningsföreskrifter meddelas av Eders Kungl. Maj:t för vinnande av en enhetlig författningstillämpning å berörda område.

Riksdagen får därför anhålla, att Eders Kungl. Maj:t måtte låta utfärda föreskrifter i syfte att 40 § av det för kommunikationsverken gällande avlöningsreglementet och 31 § av det för allmänna civilförvaltningen gällande avlöningsreglementet komma att tillämpas efter ensartade grunder.

Stockholm den 23 mars 1926.

Med undersåtlig vörndnad.